

СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТОК ПРАВОВИХ ОСНОВ МИРОТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНИ

Стаття присвячена історії становлення, розвитку та виявлення особливостей регулювання правових основ миротворчої діяльності України. Особлива увага приділяється характеристиці нормативно-правової бази участі України у міжнародній миротворчій діяльності, законодавчому регулюванню основних понять та категорій у цій сфері, меті миротворчої діяльності у різні періоди її здійснення.

Ключові слова: миротворча діяльність, правові основи, безпека, миротворчий (національний) контингент, місія, стратегія, конфлікт.

Актуальність розгляду правових основ миротворчої діяльності України визначається тим, що створення та напрацювання відповідної законодавчої бази миротворчої діяльності є і буде одним з найважливіших компонентів участі нашої країни у заходах із підтримання миру і безпеки у світі. Це, в свою чергу, є також одним із пріоритетних напрямів зовнішньої політики України.

Стан дослідження проблеми. Ця тема продовжує привертати увагу вітчизняних науковців. Окремі аспекти законодавчої бази миротворчої діяльності висвітлювали О. Бодрук, В. Бруз, Л. Головатюк, Л. Комарова, В. Гречанинов, В. Гудим, О. Дзьбань, О. Клименко, І. Коропатнік, О. Мельник, В. Смолянюк, Я. Радиш, В. Шамрай та ін.

Мета статті – дослідити законодавчі акти у сфері участі України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки, особливо звернути увагу на нові нормативно-правові акти, прийняті у 2011–2012 рр.

Проаналізовані основні періоди формування та напрями законодавчої бази миротворчої діяльності України, тобто нормативно-правову базу участі України в міжнародній миротворчій діяльності, яка була напрацьована й визначена не тільки законодавством України, але й нормами міжнародного публічного права, а також закони, що стосуються

Стукаліна Надія Тимофіївна, кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри, Академія сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, м. Львів.

© Стукаліна Н.Т., 2012

участі України у міжнародному військовому співробітництві та міжнародних миротворчих операціях, які визначені однією з основних функцій Збройних Сил України в сучасних умовах.

Історія становлення нормативно-правової бази миротворчої діяльності бере свій початок від ухвалення Постанови Верховної Ради України “Про участь батальйону Збройних Сил України в Миротворчих Силах Організації Об’єднаних Націй у зонах конфліктів на території колишньої Югославії” від 3 липня 1992 р. № 2538-XII [1]. І надалі правовими підставами миротворчої діяльності України були постанови Верховної Ради України, укази Президента України, рішення Кабінету Міністрів України щодо актуальних проблем, які поставали у зв’язку з конфліктами та потребували швидкого реагування і потребу задіяти миротворчий контингент нашої держави. Зокрема, приймаючи Постанову “Про участь Українського контингенту в операції багатонаціональних сил з виконання угоди на території Боснії та Герцеговини” в грудні 1995 р., Кабінет Міністрів України керувався не тільки запрошенням відповідно до резолюції Ради Безпеки ООН № 1031 від 15 грудня 1995 р., але й врахуванням стратегічних інтересів України [2]. Поширення конфлікту на Балканах, потреба в українських миротворцях в інших республіках колишньої Югославії стали причиною прийняття Постанови Верховної Ради України “Про участь контингенту Збройних Сил України в миротворчих Силах Організації Об’єднаних Націй у Східній Славонії” в 1996 р. [3]. А в 1999 р. відносно цього регіону з’являється Указ Президента України “Про направлення миротворчого контингенту для участі України у міжнародній миротворчій операції в Косово, Союзна Республіка Югославія”, який закріплюється відповідним законом України [4]. Базою для обговорення і прийняття рішення стала Резолюція Ради Безпеки ООН № 1244 від 10 червня 1999 р. Правовою основою участі українських миротворчих контингентів у 2010–2012 рр. є указ Президента України від 15.01.2010 р. № 27/2010 (міжнародні сили сприяння безпеці у Ісламській Республіці Афганістан), указ Президента України від 20.01.2010 р. № 41/2010 (операція Європейського союзу “Аталанта”), Закон України № 5181 від 06.07.2012 р. (транс-кордонні операції у Ліберії та Кот-д’Івуарі) та ін.

Важливим кроком у правовому регулюванні миротворчої діяльності стало прийняття Закону України “Про участь

України в міжнародних миротворчих операціях” (колишня назва закону), який був прийнятий Верховною Радою та підписаний Президентом у квітні 1999 р. Цей закон затвердив термінологію всіх аспектів миротворчих операцій України, визначив комплекс дій і заходів багатонаціональних військових сил [5].

Наступним етапом законотворчості став прийнятий 2 березня 2000 р. Закон України № 1518-III “Про порядок направлення підрозділів Збройних Сил України до інших держав” [6]. У ньому головне місце посідає визначення порядку направлення підрозділів Збройних Сил України до інших держав та умови тимчасового перебування на території цих держав, принципи формування, організації підготовки зазначених підрозділів та гарантії соціального захисту осіб, їх військового і цивільного персоналу, членів їхніх сімей. Цей Закон сформулював основні положення стосовно мети, строків та порядку перебування; видів діяльності та підпорядкованість підрозділів Збройних Сил України; місце і межі дислокації підрозділів Збройних Сил України; склад та структуру підрозділів Збройних Сил України, а також типи і кількість озброєння та військової техніки; чисельність осіб військового і цивільного персоналу; правовий статус осіб військового та цивільного персоналу; фінансові, матеріально-технічні та інші питання, пов’язані із забезпеченням перебування підрозділів Збройних Сил України на території іншої держави, що впливають із міжнародних зобов’язань сторін за міжнародними договорами, згода на обов’язковість яких надана Верховною Радою України. Зокрема у ст. 2 цього закону сформульовані підстави направлення підрозділів Збройних Сил України до інших держав і перебування їх у цих державах. “Підрозділи Збройних Сил України можуть направлятися до інших держав та перебувати на території цих держав лише тимчасово на підставі міжнародних договорів України та в порядку і на умовах, визначених законодавством України” [6]. Пропозиція щодо направлення підрозділів Збройних Сил України до іншої держави вноситься до Ради національної безпеки і оборони України Міністерством закордонних справ України разом із Міністерством оборони України за погодженням з іншими зацікавленими центральними органами виконавчої влади. Пропозиція має включати наявні на момент її внесення дані про райони дій, завдання, загальну

чисельність зазначених підрозділів, тип і склад їх озброєння, військової техніки, підпорядкованість, строки перебування та порядок їх можливого продовження, порядок заміни та умови виведення підрозділів, про гарантії та компенсації особам військового і цивільного персоналу, а також інформацію про порядок і умови відшкодування витрат, пов'язаних з виконанням підрозділами Збройних Сил України покладених на них завдань у зв'язку з направленням до іншої держави і перебуванням на території цієї держави.

Рада національної безпеки і оборони України, визнаючи відповідність надання такої військової допомоги національним інтересам і законам України, в тому числі міжнародним зобов'язанням України згідно із Статутом ООН, враховуючи можливості фінансування та матеріально-технічного забезпечення, безпеки громадян України, які братимуть участь у наданні цієї допомоги, вносить пропозицію щодо направлення відповідних підрозділів Збройних Сил України до іншої держави на розгляд Президента України [6, ст. 6]. Рішення про направлення підрозділів Збройних Сил України до інших держав приймає Президент України з одночасним поданням до Верховної Ради України законопроекту про схвалення такого рішення. Разом із законопроектом подається інформація, зазначена в частині першій статті 6 цього Закону [6, ст. 7].

Рішення Президента України про направлення підрозділів Збройних Сил України до інших держав підлягає схваленню Верховною Радою України відповідно до пункту 23 статті 85 Конституції України. Поданий Президентом України законопроект про схвалення рішення щодо направлення підрозділів Збройних Сил України до інших держав як невідкладний розглядається Верховною Радою України позачергово.

Підрозділи Збройних Сил України, які були направлені до інших держав, як зазначено в законі, можуть бути відкликані у разі, якщо їх подальше перебування на території інших держав не відповідає національним інтересам України або порушуються зазначені в міжнародному договорі, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, умови їх перебування. Рішення про відкликання підрозділів Збройних Сил України приймається з урахуванням міжнародних зобов'язань України Президентом України за поданням Міністерства закордонних справ України,

узгодженим з Міністерством оборони України, або за зверненням Верховної Ради України [6, ст. 8].

Важливим етапом у розвитку нормативно-правової миротворчої діяльності України став Указ Президента України “Про рішення Ради національної безпеки і оборони України” від 23 квітня 2009 р. “Про Стратегію міжнародної миротворчої діяльності України” (далі – Стратегія) від 15 червня 2009 р. № 435/2009, який врахував не тільки загальні підходи, а й особливості сучасних міждержавних і внутрішніх конфліктів та їх вплив на міжнародну і національну безпеку, а також характер сучасних миротворчих операцій [7]. Зокрема у ньому зазначається, що миротворчі операції за своїм характером здебільшого не є суто військовими, а переважно набувають комплексного характеру і відповідно потребують залучення як військовослужбовців, так і цивільних осіб, а також зусиль одразу декількох міжнародних і регіональних організацій з безпеки та неурядових організацій [7]. Усвідомлюючи свою відповідальність у справі підтримання міжнародного миру і безпеки, як зазначено у Стратегії, враховуючи зобов’язання як держави – члена Організації Об’єднаних Націй та Організації з безпеки і співробітництва в Європі, поглиблюючи співробітництво у сфері безпеки з Європейським Союзом та Організацією Північноатлантичного договору, Україна розглядає участь у міжнародній миротворчій діяльності як важливу складову своєї зовнішньої політики.

Загальновідомо, що розвиток України відбувається у складному зовнішньому безпековому середовищі, яке протягом останнього десятиліття зазнало фундаментальних змін. Постає нові види загроз міжнародній безпеці і миру, в тому числі діяльність терористичних організацій, прояви сепаратизму, національного і релігійного екстремізму, транснаціональна організована злочинність, міждержавні та внутрішні збройні конфлікти, розповсюдження зброї масового ураження, екологічні катастрофи та епідемії тощо. В умовах глобалізації світового розвитку, посилення взаємозв’язку і взаємозалежності держав це стало загрозою для регіональної, а нерідко і глобальної безпеки. Ці обставини й зумовили необхідність розробки Стратегії. Такі загрози і особливості сформульовані у Стратегії міжнародної миротворчої діяльності України і є фундаментальною правовою

основою для визначення мети, завдань, місця і ролі нашої держави у цій сфері. Характер цих загроз та особливості сучасного світу обумовили посилення залежності національної безпеки кожної держави від ситуації у будь-якому регіоні світу. Проведення ефективних заходів, спрямованих на запобігання виникненню таких конфліктів та їх врегулювання, як свідчить світовий досвід, можливо лише за умови колективних зусиль багатьох держав у рамках міжнародної миротворчої діяльності держав з підтримання або відновлення міжнародного миру і безпеки під егідою ООН, ОБСЄ та інших міжнародних організацій у сфері безпеки. Зауважимо, що в свою чергу, правовою основою Стратегії та її реалізації стали Конституція України, Закони України “Про основи національної безпеки України”, а також вищезазначені закони “Про участь України в міжнародних миротворчих операціях” та “Про порядок направлення підрозділів Збройних Сил України до інших держав”, інші закони та міжнародні договори України, згода на обов’язковість яких надана Верховною Радою України.

За останнє десятиліття характер миротворчих операцій зазнав певних змін. Ускладнилися миротворчі завдання, поширилася практика застосування сили. У сучасних миротворчих операціях, мандат яких передбачає виконання примусових заходів для врегулювання конфліктів, сила застосовується не лише для самооборони, але й в інших випадках: у разі перешкоджання проведенню гуманітарних операцій в умовах воєнних дій, для захисту цивільного населення та для роз’єднання конфліктуючих сторін з метою досягнення національного примирення. Ці обставини призвели до внесення змін у чинне законодавство України. Зокрема, основний законодавчий акт, який регулює сферу миротворчої діяльності України, що отримав назву “Закон України “Про участь України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки”, значно розширив мету та завдання миротворчої діяльності. В сучасних умовах міжнародна діяльність з підтримання миру і безпеки здійснюється державами з метою запобігання виникненню міждержавних або внутрішніх конфліктів; врегулювання або створення умов для врегулювання міждержавних, а також внутрішніх конфліктів за згодою сторін конфлікту або з використанням примусових заходів за рішенням Ради Безпеки ООН, що може включати, зокрема, спостереження і контроль за

додержанням угод про припинення вогню та інших ворожих дій, роз'єднання сторін, які конфліктують, роззброєння і розформування їх підрозділів, виконання інженерних та інших робіт; боротьби з міжнародним тероризмом і піратством; евакуації населення із зони конфлікту; ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій природного і техногенного характеру, надання гуманітарної допомоги населенню, яке постраждало внаслідок міждержавних або внутрішніх конфліктів; виконання міліцейських (поліцейських) функцій із забезпеченням безпеки і додержання прав людини; надання допомоги у подоланні наслідків конфліктів та відновлення миру; усунення загрози миру, порушень миру чи акту агресії.

Враховуючи, що Україна є членом міжнародних і регіональних організацій, безперечним чинником її участі в миротворчих операціях виступають сформульовані юридичні засади та базові документи цих організацій. Зупиняючись на питанні формування законодавчої бази нашої країни з цих питань, доцільно звернути увагу на те, щоб завжди дотримувалась міжнародна норма, яка надає легітимного характеру миротворчим операціям за участю нашої держави. У першу чергу, це Статут Організації Об'єднаних Націй, рішення її Генеральної Асамблеї та Ради Безпеки ООН; по-друге, це базові документи Організації безпеки та співробітництва в Європі, членами яких Україна є відповідно з 1945 та 1994 років. Дотримання Україною цих провідних засад надає їй переваг у визначенні її ролі в миротворчості і підтримці світової безпеки.

До основних міжнародно-правових документів, що становлять правову основу миротворчої діяльності України належать: Угода між Європейським Союзом і Україною про визначення загальної схеми участі України в операціях Європейського Союзу із врегулювання криз, ратифікована Законом України від 6 березня 2008 р. № 137-VI; Статут Організації Об'єднаних Націй, Меморандум про взаєморозуміння між Організацією Об'єднаних Націй та Урядом України стосовно внеску до системи резервних угод ООН від 6 серпня 1997 р.

У той же час потреба збереження миру і пропозиції до України брати участь у миротворчих операціях, як уже зазначалося, стає основою співпраці з Організацією Північноатлантичного Договору. Для здійснення співпраці, зокрема в миротворенні, безумовною вимогою стало укладання договірної бази, без якої не може здійснюватись

жодна ефективна співпраця. Започатковано процес розвитку відносин введенням у дію програми практичного двостороннього співробітництва “Партнерство заради миру” в 1994 р. Знакомим для посилення рівня співпраці стало підписання у 1999 р. “Хартії про Особливе партнерство Україна-НАТО”, що зміцнило можливості України у здійсненні миротворчих операцій і досягненні певних результатів [8]. Врахування цих договорів, безумовно, вплинуло не тільки на сам факт проведення миротворчої операції, але й на законодавче обґрунтування її засад. Особливе партнерство означає розширення співробітництва України з НАТО на всіх рівнях і в усіх вимірах – політичному, військовому, економічному, екологічному, науково-технічному, інформаційному тощо. Такий тип співробітництва є гарантією того, що не відбудеться новий поділ Європи і не утвориться “сіра зона” безпеки в Центральній-Східній Європі.

Сьогодні жодна держава неспроможна гарантувати свою безпеку лише власними силами. У зв’язку з цим особливого значення набуває розширення Організації Північноатлантичного договору (НАТО) та Європейського Союзу (ЄС) як ключових міжнародних структур безпеки в Європі. В основі цього процесу лежить природне прагнення європейських держав до взаємної інтеграції. Щодо України, то її відносини з Північноатлантичним альянсом не є лише складником концепції безпеки. Певна співпраця з НАТО і має спиратися на принципово нову модель суспільно-політичного розвитку, відповідну стратегію внутрішніх перетворень і послідовні зусилля, спрямовані на зміну геополітичної ситуації, передусім характер відносин з іноземними державами. Сусідство з новими членами НАТО та наближення до цієї структури на західних кордонах відкриває перед Україною нові можливості інтеграції в європейські структури безпеки.

У новій редакції воєнної доктрини, визначеної в Указі Президента № 390/2012 “Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 8 червня 2012 р. “Про нову редакцію Воєнної доктрини України” зазначається, що для запобігання конфліктам слід підвищувати авторитет та роль України на міжнародній арені, залучатися до діяльності міжнародних безпекових, політичних організацій, сприяти розвитку систем колективної безпеки, забезпечувати боєздатність Збройних Сил України, турбуватись про правове забезпечення міжнародних гарантій, наданих нашої

країні у зв'язку з її відмовою від ядерної зброї. Вказано на наміри завершити договірно-правове оформлення державного кордону, зміцнювати позитивний імідж України шляхом роз'яснення воєнної політики країни, участі у міжнародних операціях з урегулювання криз, дотримання міжнародних зобов'язань щодо контролю над озброєннями тощо.

Сьогодні продовжується процес вдосконалення законодавства у сфері регулювання участі Збройних Сил України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки. У рамках існуючих колективних сил безпеки найбільш ефективною та потужною формою було і залишається попередження, реагування і врегулювання криз, залучення підрозділів збройних сил країн до широкого спектру міжнародних операцій (з примушення до миру, з розбудови миру, із встановлення миру, пошуково-рятувальні, стабілізаційні та інші), в тому числі у складі багатонаціональних військових формувань високої готовності (системи резервних угод ООН, бойових тактичних груп Євросоюзу, Сил реагування НАТО тощо). Залучаючись до багатонаціональних форм забезпечення регіональної безпеки, Україна набуває можливості стати учасником процесу формування та прийняття політичних рішень щодо проведення конкретних операцій як країна-контрибутор. Закон України “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо участі Збройних Сил України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки” був розроблений Міністерством оборони України на виконання Плану організації виконання Указу Президента України від 21.04.11 № 492 “Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 21 квітня 2011 р. “Про участь Збройних Сил України у багатонаціональних військових формуваннях високої готовності”, схваленого на засіданні Кабінету Міністрів України від 16.05.11. Зазначеним Указом Президента України від 21 квітня 2011 р. № 492 введено в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України щодо визнання доцільності участі Збройних Сил України у багатонаціональних формуваннях високої готовності. Названий закон був розроблений з метою визначення поняття багатонаціональних військових формувань високої готовності, умов участі Збройних Сил України у складі зазначених формувань, загальних принципів комплектування і підготовки особового складу, а також визначення

правових підстав можливої участі Збройних Сил України у більш широкому спектрі міжнародних операцій, ніж було визначено попереднім законодавством, в тому числі у складі багатонаціональних військових формувань високої готовності (БВФВГ) [10].

Висновки. Таким чином, зазначені законодавчі та інші нормативно-правові акти визначають правові, організаційні і фінансові засади участі України у міжнародній миротворчій діяльності, загальні принципи та порядок формування військового і цивільного миротворчого персоналу, організацію їх підготовки та всебічного забезпечення. Існуюча нормативно-правова база дає змогу Збройним Силам України брати участь в усіх типах миротворчих операцій. Прийняття Закону України “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо участі Збройних Сил України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки” розширило коло міжнародних операцій, до яких може залучатися Україна, та створило правове підґрунтя для подальшого вдосконалення механізму залучення сил і засобів Збройних Сил України до участі у міжнародних операціях як самостійно, так і у складі багатонаціональних військових формувань високої готовності.

Поряд із тим, на нашу думку, актуальними і невідкладними залишаються питання необхідності завершення внесення змін до національного законодавства України для врегулювання порядку застосування ЗС України за межами держави для протидії актам піратства, продовження діалогу щодо імплементації Європейської стратегії безпеки; інтенсифікація консультацій та координації через наявні дипломатичні та військові канали з метою зосередження зусиль на міжнародних питаннях загального значення, включаючи передусім виклики загальноприйнятими принципами міжнародного миру та безпеки, як встановлено Хартією ООН, Гельсінським заключним актом ОБСЄ та іншими відповідними багатосторонніми документами.

1. Про участь батальйону Збройних Сил України в миротворчих силах Організації Об'єднаних Націй у зонах конфліктів на території колишньої Югославії. Постанова Верховної Ради України від 3 липня 1992 р. // Відомості Верховної Ради. – 1992. – № 38. – Ст. 564.

2. Про участь українського контингенту в операції багатонаціональних сил з виконання угоди на території Боснії та Герцеговини. Постанова Кабінету Міністрів України від 29 грудня 1995 р. № 1073.
3. Про участь контингенту Збройних Сил України в миротворчих Силах Організації Об'єднаних Націй у Східній Славонії. Постанова Верховної Ради України від 25.03.1996 р. № 102/96-ВР // Відомості Верховної Ради. – 1996. – № 14. – Ст. 66.
4. Про схвалення Указу Президента України “Про направлення миротворчого контингенту для участі України у міжнародній миротворчій операції в Косово, Союзна Республіка Югославія”: Закон України від 16.07.1999 р. № 1006-XIV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 41. – Ст. 376.
5. Про участь України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки. Закон України від 23.04.1999 р. № 613-XIV // Відомості Верховної Ради, 1999. – № 22–23. – Ст. 202.
6. Про порядок направлення підрозділів Збройних Сил України до інших держав: Закон України від від 02.03.2000 р. № 1518-III-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 19. – Ст. 144.
7. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 24.04.2009 р. “Про Стратегію міжнародної миротворчої діяльності України”. Затверджено Указом Президента України від 15 червня 2009 р № 435/2009. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435/2009>.
8. Хартія про Особливе партнерство Україна – НАТО. Міжнародний документ від 19.12.2008 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nato.int/docu/basicxt/ukrchrt.htm>.
9. Про внесення змін до деяких законів України щодо участі Збройних Сил України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки. Закон України від 18.09.2012 р. № 5286-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5286-17>.
10. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 21.04.2011 року “Про участь Збройних Сил України у багатонаціональних військових формуваннях високої готовності”. Указ Президента України від 21.04.2011 р. № 492/2011. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/documents/13480.html>.
11. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua>.
12. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mil.gov.ua/>

Надійшла до редколегії 01.10.2012 р.

Рецензент: *А.І. Харук*, доктор історичних наук,
Академія сухопутних військ імені гетьмана
Петра Сагайдачного, м. Львів.

Стукалина Н.Т.

СТАНОВЛЕНИЕ И РАЗВИТИЕ ПРАВОВЫХ ОСНОВ МИРОТВОРЧЕСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ УКРАИНЫ

Статья посвящена истории становления, развития и выявления особенностей регулирования правовых основ миротворческой деятельности Украины. Особое внимание уделяется характеристике нормативно-правовой базы участия Украины в международной миротворческой деятельности, законодательному регулированию основных понятий и категорий в этой сфере, цели миротворческой деятельности в разные периоды ее осуществления.

Ключевые слова: миротворческая деятельность, правовые основы, безопасность, миротворческий (национальный) контингент, миссия, стратегия, конфликт.

Stukalina N.

ESTABLISHMENT AND DEVELOPMENT OF LEGAL FRAMEWORK OF PEACEKEEPING ACTIVITIES IN UKRAINE

Article is devoted to the history of the formation, development and identifying characteristics control the legal framework of peacekeeping Ukraine. Particular attention is paid to the characterization of the legal framework of Ukraine's participation in international peacekeeping activities, regulating the basic concepts and categories in this field, designed to peacekeeping in different periods of its implementation.

Key words: peacekeeping, legal framework, security, peacekeeping (national) contingent of peacekeepers (national) staff, mission, strategy, conflict.